

Szám.

colossus
ott pha-
n« vagy
onjaiból
k olyan
nézve
nyitást.
rsádnak
van az
gyes. —
utalom-
szeren-
attál te
en csak
leírása
asszony
pp az ő
domása
z, hogy
Schre-
lattam.
m is. —
lmas az
etted ki
a, Zala.
imerítőt
irkája»
tavaszi
karok-
Radnai
mdjében
urról én
an min-
zét sok-
a jövő

márt) a
kéri. —
rton) a
ép. lev.

F. b.

etnek :

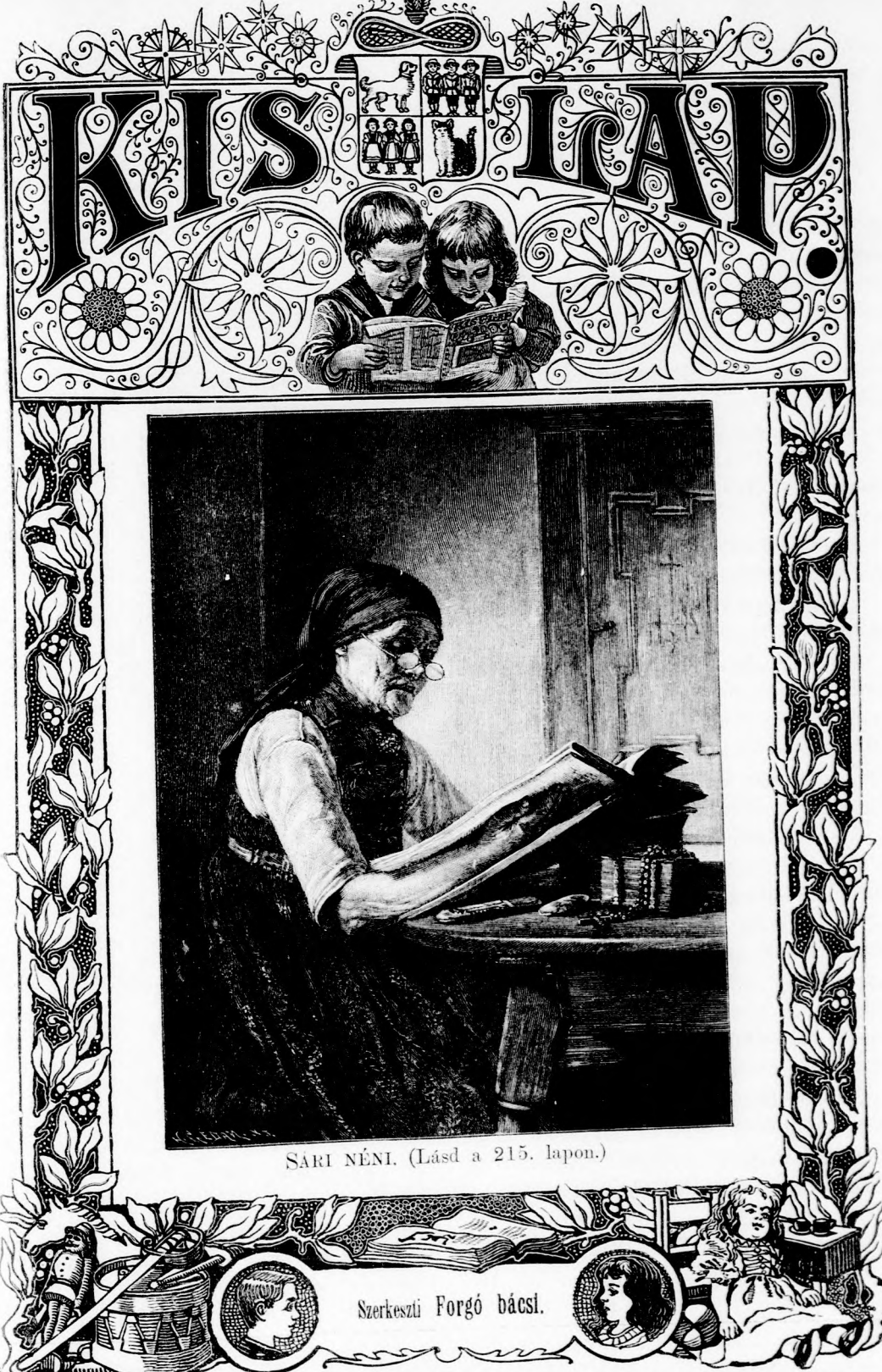
on!
F. b.

KIS NAP

SARI NÉNI. (Lásd a 215. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. április 8-án
 Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

LVIII. köt. 14. szám.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

A NAGYMAMA oda benn ugyancsak csodálkozott, hogy Aladár oly sokáig marad künn, még ha a külső ajtóig kísérte is az igazgató urat. Aladár pedig nagy megzavarodtában nem is gondolt a vissza térésre, hanem ott állt az ajtóban, mint ha oda nőtt volna. Arra rezzent föl, hogy messziről hangos kiáltozás hallatszott:

— Hahó! Aladár! Hát itthon vagy? Nagyszerű! Nem buktál le? Nem szegted a nyakadat?

Irmuska közeledett Kálmán és Béla lovagokkal, kik örvendezve fogták körül.

— Csakugyan nem vetett le az a megvadult ló? Egészen hazáig lovagoltál?

— Már ugyan hogy vetett volna le? Szólt Aladár büszkén. Ha lóra ülök, meg is ülöm. Egészen a révig lovagoltam. De itthon nem tudják, hogy az igazgató ur lova volt, hát ne beszéljetek róla. Ki ne fecsegd, Irmuska!

— Nem szólok, ha nem akarod, felelt a leányka. De attól tartok, még is megtudnak mindent.

— Az igazgató ur tud valamit, jegyzé meg Aladár nagymester a füle tövét vakarva. Épp az imént járt itt és mondott valamit... Csak azt nem értem, hogyan került oly gyorsan haza és kitől tudta meg.

— Egy révész-legény vissza hozta a lovat, szólt Kálmán lovag. Azt meg, hogy te nyargaltál el rajta, az igazgató ur maga is látta az egyik toronyról. Aggódott is, mikor Kánya urammal vissza tért az udvarra.

— Most bizony össze kell szedned az eszedet, vitéz nagymesterünk, évődött Béla

vitéz. Talán jobb is lett volna, ha egy kicsit kitöröd a nyakadat... no nem egészen, hanem csak egy kicsit, hogy pár hétre ágyba kerülj és megsajnáljanak.

— Már ugyan miért, te buksi?

— Mert az igazgató ur nem csak a lovaglásokot tudja, hanem az iskolai mulasztásokat is.

— Ej, minek árultátok el?

— Mi nem szoltunk, védekezett Kálmán lovag; de Solyomvára kopott kis ura csupa dicsekvésből elfecsegte, hogy kora reggel óta voltunk ott, meg hogy te Irmuskával tegnap is ott jártál. Ebből aztán könnyen kitalálhatott mindent.

— Es mit mondott?

— Jóformán semmit. Épp csak annyit, hogy ezt majd az iskolában intézzük el.

— Nekem is ezt mondta. Nagy tanácsot kell tartanunk, hogy mit tegyünk.

— Most nem lehet, jegyzé meg Béla lovag. Nekiünk már rég otthon köllene lenniünk, mert vendégeink vannak.

Aladárnak is eszébe jutott, hogy a nagymama várja.

— Jól van, mondá; hát gondolkozzunk holnapig. Dél előtt a kertben nagy gyűlést tartunk és meghányjuk-vetjük a dolgot.

— Nagyon jó lesz, vélte Kálmán lovag. Holnap ünnep lesz, ráérünk.

— Nem bánom, szólt a javithatatlan Béla lovag. De azt előre mondom, hogy én nem rontom el holmi fejtöréssel az ünnepi vakációmat. A nagymester dolga, hogy megszabja, mit tegyenek a lovagok.

— Az is igaz, hagyta helyben Kálmán lovag.

Aladár nagymester sem tagadhatta ez állítás igazságát s gondolatokba merülve köszönt el vitéz lovagjaitól.

— Szeretik a könnyebb végét fogni a dolognak, dörmögte magában. Hiszen persze . . . én vagyok a nagymester . . . aztán meg nekem már mondta is az igazgató ur, hogy számolni akar velem . . .

Ez a számolás mind-inkább ijesztő veszedelem gyanánt lebegett a szemei előtt. El sem tudta képzelni, hogy voltaképen mit is mondjon majd, ha vallatóra fogják. No, majd a holnapi tanácskozásban talán mégis kisütnek valamit. Kálmán és Béla, ha nem török is előre a fejüket, gondolhatnak valami okosat. Majd megmondják.

Gondoltak-e valami okosat, nem tudhatni; megmondani azonban nem mondták meg, még pedig nagyon alapos ok miatt.

Aladár nagymester másnap a kitüzött időben ott sétált a kertben és várta a lovagjait. Várta sokáig türelmesen, aztán türelmetlenül, ami az eredményre nézve tökéletesen mindegy volt, mert Kálmán és Béla csak nem jöttek.

— Megfeledeztek volna az ígéretekéről? Vagy szándékosan hagynak cserben? Jaj nekik! . . . Kicsapom őket a vitézi sárkányrendből!

Ezt azonban mégsem akarta elhamarkodni, már csak azért sem, mert akkor a jeles vitézi rendnek egyetlen lovagja sem maradt volna. Inkább tehát, mikor már végkép kifogyott a türelméből, átsétált a szomszédba, hogy megtudja, hol a hiba?

Meg is tudta. Alig lépett az udvarra, oda sietett hozzá a szobalány és titokzatosan sugva mondá:

— De jó, hogy eljött az urfi! Sehogy sem tudtam elszabadulni, pedig Kálmán urfi nagyon megkért, hogy ezt a czédulát juttassam az urfi kezébe. De el ne áruljon ám! Még talán el is csapna a nagyságos

ur, ha megtudná, hogy az ifiurekkel cimborálok.

Ez ugyancsak nem biztató bevezetés volt. Aladár átvette a czédulát, haza futott és csak otthon olvasta el. Kálmán írta, még pedig ezt:

»Kedves Aladár, jeles vitéz nagymesterünk! Nehogy azt gondold, mint ha megfeledezünk volna a kitüzött találkozásról! De nem mehetünk el, mert egy kis bajba kerültünk. Akár nagy bajnak is mondhatnám. Te könnyen nevensz, neked csak az áldott jó nagymamácskával van dolgod; de nekünk itthon van az édes apánk. Tegnap dél után ugyan szép ozsonnára kerültünk haza! Hogy ebéd idejére nem jöttünk meg, édes apánk mindjárt fürkészni kezdte a dolgot, megtudta, hogy iskolában sem voltunk és . . . no, egyelőre elég tudnod annyit, hogy a legszorosabb szoba-áristomban vagyunk, böjti kosztos, külön lezskével s még több egyéb borzasztósággal. Nem tagadom: lovag-létemre is már elpityeredtem volna, ha ez a bolondos Béla lovag öcsém váltig nem hajtogatja azt, hogy: »Csigavér! Mi ez ahhoz képest, ami a vitéz Aladár nagymesterünket várja!« Nem tudom, mi vár téged, de azt tudom, hogy te minket hiába vársz. Hát ne is várj! A viszontlátásig ölel hű lovagod *Kálmán*.«

Aladár nagymester merően bámult a czédulára. Különösen egyik sorára. Mi várja őt? A lovagjai már benne vannak a pácban, pedig ők csak egyszer kerültek el az iskolát, nem is szöktették el az igazgató ur paripáját. Ők nincsenek is külön számadásra berendelve. Aladár nagymester érezte, hogy szembe szállna ő sárkánnyal, óriással, törökkel, tatárral . . . de ezzel a számadással nem küzdhet meg.

Tennie kell valamit.

Igen, tenni kell! Ebben hamar megállapodott; de az már nehezebb kérdés volt, hogy mit? Végig gondolta, mit olvasott hajdani vitéz lovagokról, akik egy

vagy más okból sarokba szorultak, magukra zuditották a hatalmas, felséges király hatalmát . . . Az igazgató ur, igaz, nem éppen király és őt meg alig ha fogja vitéz lovnak ismerni, mert hát a jeles Sárkány-

. . . FÖLRIADT ÁLMÁBÓL. (Lásd a 214. lapon.)

rend egyelőre még titokban lappang; ám bizvást olybá veheti az igazgató urat, mint akár a legkeményebb hatalmas királyt, mert bizony nagy hatalommal uralkodik az iskolában. Saját magát pedig, ha már

senki más nem, ő bizony vitéz lovnak tekintette.

Tünődve, gondolkozva járt-kelt sokáig. Lassan, lassan kezdte már tudni is, mit fog csinálni.

— Igen . . . azt fogom tenni . . . és akkor idővel még dicsőség és dicséret lesz a jutalmam. Csak azt kell jól kifundálnom, hogyan vigyem véghez.

Még gondolkozott, mikor utjába akadt Irmuska. Mindig szerette kedves hugocskáját, de most különösen nagy gyöngédséggel ölelte meg és ünnepies komoly hangon mondá :

DURRANÓ CZUKORKA.

*Hát tudod-e, mi ez, Dorka?
Ez a durranó czukorka!*

*Csupa merő édesség a' —
Házd, te gyáva kis portéka!*

*Házzad jobban! Durr! . . . no látod,
Nem okozta a halálod!*

*Hogy szét rántottuk szalagját,
Fejtsük ki az édes magját!*

*Hős voltodért a jutalom:
Nagyobb felét neked adom.*

— Irmuska, mondok majd valamit . . . de meg köll ígérned, hogy nem fogsz sirni!

Ennek az intésnek rögtön meg lett az

a sikere, hogy Irmuska, látván Aladárnak komoly, gond-terhelte ábrázatát, valami nagy bajt és veszedelmet sejdített és iziben majd hogy el nem pityeredett. De mégis

csak nem tette, mert akkor Aladár meg sem mondja azt a valamit.

— Nem fogok sirni, Ali. Igérem. Mit akarsz mondani?

— Még nem vagyok egészen tisztában a tervemmel . . . de majd megmondom. Csak előre figyelmeztetek, hogy erősnek köll lenned, nem szabad sirnod.

A nap folyamán még vagy háromszor kezdte újra:

— Irmuska, mondok majd valamit . . .

De csak nem mondta. El is érte vele azt, hogy Irmuska nem hajlott többé az elpityeredésre, inkább nevetett.

— Tudom már, tudom! Évődöl, kíváncsivá akarsz tenni, aztán mondasz valami tréfát.

Aladár komolyan rázta a fejét és Irmuska bizony jól tette volna, ha nem nevet, nem veszi tréfára a dolgot. De annak vette, a legteljesebb lelki nyugalommal feküdt le este puha ágyacskájába, el is szenderült csöndes boldog álomba. Annál nagyobb volt a meglepődése, mikor egyszerre megrázta valaki.

— Irmuska, mondok valamit . . .

A leányka fölriadt álmából. (Lásd a képet a 212. lapon.) Még sötét volt, alig-alig derengett egy kicsit. Ráismert azonban Aladár-ra és eszébe jutott az is, hogy már bőven eleget hallotta ezt a »mondok valamit«-et, amelyre semmi mondás sem következik. Ez a pajkos Aladár még éjjel is folytatja az évődést.

— Hagyd most, Ali! Nagyon álmos vagyok. Majd nappal folytathatod a tréfát, nem bánom.

S ezzel Irmuska vissza feküdt a párnájára és be akart fordulni a falhoz.

De nem fordult. Sőt ugyancsak hirtelen elillant minden álmom a szeméből, mikor Aladár megszólalt:

— Majd alszol azután, ráérsz reggelig. De én nem érek rá, sietek és vagy látsz még valaha, vagy soha!

Már erre hogy ne riadt volna fel a jó hugocska! Most látta csak, hogy Aladár egészen föl van öltözve, éjnek idején! Tehát aligha tréfál.

— Mit beszélsz, Ali? Ugyan hova kellene éjnek idején sietned és miért ne látnálak többé?

— Mert elmegyek, világgá megyek, itt nincs többé becsülettel maradásom. Hát még egyszer utóljára meg akarlak ölelni.

Szegény Irmuska ijedten kiáltott fel:

— Világgá mégy! De hát miért? Hová?

— Pszt! Csöndesen! Föl ne riaszd a nagymamát. Titok, senki sem tudja, csak neked sugom meg, mert te mindig jó testvérem voltál és tudom, nem fogsz elárulni.

A leányka csak bámult.

— Én most igazán nem tudom, ébren vagyok-e vagy álmodom. Csipd meg a karomat, Ali, akkor tudni fogom.

— Nem szükséges. Ébren vagy, jól megértheted, amit mondok. A szerencsétlen Aladár nagymester szám-kivetésbe vándorol, hazátlan bujdosó lesz és egyelőre az ősi Solyómvára romjai közt huzódik meg, de jeles tettekre készül; és ha ez sikerül, akkor minden hibáját jóvá tette.

E szavak hallatára Irmuska föllélekzett.

— Ej, hagyd ezt a Sárkány-rend játékot nappalra, Ali! Most alvásnak van az ideje, hát menj aludni.

— Nem játék ez, alvásra pedig nem érek rá, mert nagyon komoly a dolog. Ha itthon maradnék, reggel meg köllene jelennem az

iskolában. Az igazgató ur maga elé rendelt. Azt mondta, hogy számolni fogunk. No, hát nem fogunk! Engem ugyan nem lát. Elmegyek!

— Jaj Ali, akkor még nagyobb bajba keveredel!

— Ne félt engemet! Tudom én, mit csinálok. Solyómvára romjai alatt nagy kincs van eltemetve... hiszen tudod... Kánya uram ásogat utána, de csak éjjel teheti, akkor is ritkán, mert nappal kosarakat kell kötnie, hogy megélhessen. Most én majd kiásom helyette a kincset. Ő maga mondta, hogy engem befogad a munkájához. A kincs egy része az enyém lesz és oly dugszagon térek vissza, hogy a király is megirigyel. Akkor aztán senki sem fog merni ellenem csak egy szót is szólani. Nem nagyszerű lesz az?

— Igen... persze... nagyszerű... De mégis csak jobb lesz, ha itthon maradsz. Ó ne menj, Ali, kérlek szépen!

— Hasztalan minden kérés, elhatározásom szilárd, mint a kőszikla! felelt Aladár nagymester hősi elszántsággal. Jegyezd meg jól, hogy senkinek sem szabad elárulnod, hol vagyok még; Kálmánnak és Bélának sem! Ha megőrzöd a titkot, akkor néha találkozhatunk. Izenek Boriskától, mikor jöjj a várba; de ha elárulsz, ha neszét veszem, hogy keresnek; akkor odább vándorlok és soha, soha sem látsz többé.

— Jaj ne, ne! Inkább nem szólok senkinek, csak ne bujdosz még messzibbre! kiáltá Irmuska zokogva.

— Jól van, bizom benned. De sirnod nem szabad, mert elárulnál vele. Nincs is ok rá, mert büszkén és gazdagon fogok vissza térni. Igérd, hogy nem fogsz sirni!

Mit tehetett szegény Irmuska! Megigérte ezt is. Melegen össze ölelkeztek, azután Aladár hirtelen kibontakozott a testvérkéje karjaiból és távozott.

A következő perczben már kívül volt a házon. Aladár világgá iramodott.

(Folytatása következik.)

S Á R I N É N I.

(Képpel a czimlapon.)

*Öreg néni, Sári néni,
Gyöngye szemü, nagyot lát.
Föl is teszi az orrára
A nagyító okulát.*

*Közel van ő már a sírhoz,
A nyolczvanat érte el —
Jól is tartja hát a lelkét
Az Isten ígével.*

*Forgatgatja, olvasgatja
A Szent-Irás lapjait —
Vékony hangon dudolgatja
Szent-Dávid zoltárait.*

*S lelke amidőn betellett
Égi fényvel, örömmel,
S mennyeiből alá sugárzó
Udvösséggel önti el:*

*Boldogan keríti sorját
Imádságos könyvinek —
Buzgóságát a jó Isten
Igy még jobban érti meg.*

*Jámborsága megilleti
A mi sziveinket is —
Imáiba, Sári néni,
Foglaljon be minket is!*

RÓZSIKA KIRÁNDULÁSAI.

— Tréfa, képekkel. —

II.

Egészséges multságok.

HOGY lassacskán már tavaszodni kezdett, Rózsika is sokat sétált, játszgatott újra a kertben, udvaron.

Enyhe csöndes est volt, mikor vig futkosásból tért haza és a tornáczon álló kényelmes padra heveredve pihengetett. Nagyon jól esett a pihenés, a melázás az esti szürkületben.

Egyszerre azonban rég nem hallott kedves hangokra rezzent föl.

— Nini... hiszen ez fecske csicsergése! Megjött a fecskénk a tavalyi fészkebe! Mily korán érkezett az idén!

— Nem is volnék még itt, ha csak a magam kedvét keresem,

felelé a fecske. Még hűvös az éj, kevés a bogárka, ugyan-csak sovány koszton leszek néhány hétig. De már annyira unszoltak, hogy nem volt maradásom.

— Kicsoda?

— A te jó pajtásaid.

— Bolondos kis fecske! Már ugyan ki volna jó pajtásom ott, ahol teletél?

— Könnyen kitalálhatnád. Mert hát mit gondolsz, hol töltöttem a telet?

— O, azt jól tudom: messze tul a tengeren, déli forró országban. Mi jut eszembe!

Hiszen ott vannak az én kedves barátaim Maczkó bácsi, Oroszlán ur, Krokodilla kisasszony, Nyuszi urfi! Találkoztál velök? Hogy vannak?

— Ugy láttam, nem nagyon jól. Unatkoznak, gubbaszkodnak. Mikor megtudták, hogy egy földel alatt élek itt veled, egyre a nyakamra jártak, tele sirták a fületem, induljak már, vigyek neked hirt, hogy utóljára is hiba lesz a kréta körül, ha nem segísz rajtok. Hát bizony megtehetnéd, hogy megint ellátogatnál hozzájuk és ki-

kutatnád, mi a bajuk.

Amilyen jószívű volt Rózsika és amennyire szeretted kedves pajtásait, persze hogy nem is lehetett maradása.

— Miért is ne mennék? Dolgom nincs, a leczkémét megtanultam, az utat jól tudom.

Szerencsére és baj nélkül, mint

már kétszer, most harmadszor is oda érkezett. Szerette volna, ha megint Nyuszi urfi-val találkozna először, aki fürgén tudja dobolni a kompániát; de amint szétnezegetett, mást pillantott meg.

— Ni... csakugyan! Oroszlán ur ül ott. De milyen elszontyolodott képet vág!

Oda sietett hozzája. Nagyon megörült Oroszlán ur, de azért csak olyan bus maradt, mint akinek porba hullt a peccenyéje. Rózsika maga is majd hogy el nem pityeredett.

... MAJD-HOGY EL NEM PITYEREDETT.

— Hol a hiba, kedves Oroszlán ur? Záp-fogad lyukadt ki vagy harmadnapos hideglelés ráz?

— Ha csak az volna! De ó, nézz rajtam végig, Rózsika! A híres délcegz Oroszlán vagyok én? Nem! Jóllakott csuf keresztés pók, aki emelni sem bírja a potrohát! Az orcám kiduzzadt, mint a hizlalt mangaliczáé. Elhásjasodtam, elpókosodtam és a többi jó pajtásod is így járt, vagy így fog járni.

— Ejnye, ez már öreg hiba! Bizonyosan onnan van, hogy sokat heverésztök, lustálkodtok.

— Persze, hogy onnan! De hát mit tehetünk róla? Ránk parancsoltál, hogy békeségben nyugodalmasan éljünk; hát nap-hosszat a kuczkóban ülünk és unalmunkban úgy hizunk, akár a duggatott liba a ketreczben.

— Jaj, kedves Oroszlán barátom, nem értettétek meg a leczkét! Más a békesség, más a lustálkodás. No, majd megforgatlak én mindjárt úgy, hogy elmulik a kedvetek a hizástól. Csak verődjön össze a társaság. De hol találom őket?

— Ne fáradj, Rózsikám. Egyet kurjantok, hát ide gyűlnek. Hangozom még csak van olyan amilyen.

Bőditett is akkorát, hogy még a hetedik határban is meghallhatták. Nyájas hívására

szaporán elő kerültek a régi játszó társak: Maczkó bácsi, Krokodilla kisasszony, a lovaeska, a szerecsen ficzkó, de még ujak is jelentkeztek: Strucz néni, Elefánt urfi, Víziló koma, Majminka kisasszony, akik már rég vágyódtak a szerencsére, hogy Rózsikával megismerkedhessenek.

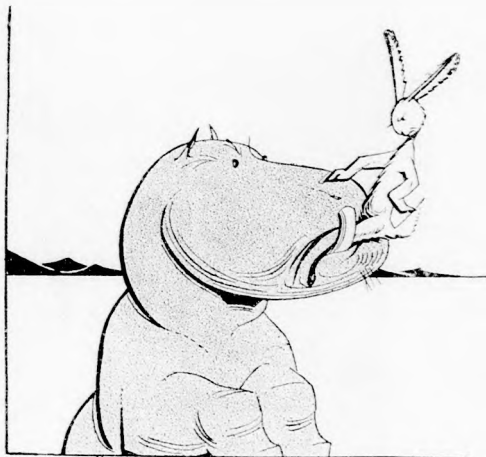
— Hát Nyuszi? kérdé Rózsika. Nem látom.

— Itt vagyok, kiáltá Nyuszi urfi vigan.

Csakugyan ott volt. De hol? Vizi-ló komának az öblös szájából kapaszkodott ki.

— Jaj te, Nyuszi! Hogy kerültél oda? ijedezett Rózsika. Talán bizony el akart nyelni Vizi-ló koma?

— Szó sincs róla, felelt Vizi-ló koma szeliden. Nem élek én nyulpecsenyével, jobb szeretem a kukoriczát és egyéb

... ITT VAGYOK! KIÁLTÁ NYUSZI.

magocskát. Inkább megmentettem ezt a szeleburdi urficskát, mert nagy sebtiben rosszul ugrott a folyón át, bele pottyant a vízbe és okvetlenül bele ful, ha ott nem vagyok és be nem kapom. Aztán, hogy kiheverje az ijedtségét, benn hagytam a szájam üregében.

— Köszönöm is nagyon szépen, kedves bátyám uram, szólt Nyuszi. Nagyon kényelmesen voltam itt a szájában, akár még harmad-magammal is elfértem volna benne.

— Így már rendben vagyunk, szólta Rózsika. Most tehát térjünk dologra.

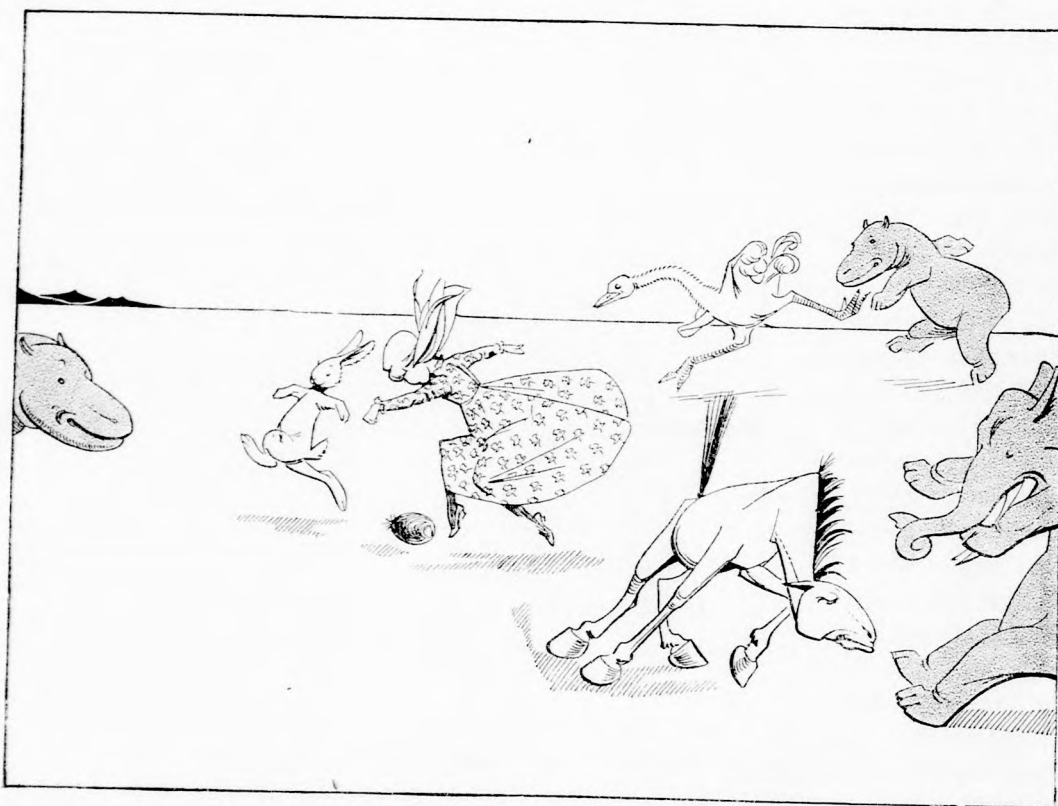
— Nagyon helyes, mondá Maczkó bácsi. Csak azt nem tudjuk, mi a dolgunk?

— Az lesz a dolgotok, hogy kiverjétek magatokból a lustaságot. Erre nagyon jó a labda-játék.

— Abczug! nyihogta a lovacska. Az nem nekünk való játék. Én a patámmal hogy foghassam meg a labdát?

Majd mindnyájan igazat adtak az okos lovacskának, de Rózsika mégis csak okosabb volt és majdnem szigorúan szólt:

— Csitt a mondás! Jobban tudom én,

AZ VOLT AZTÁN A RUGDALÓZÁS! (Lásd a 219. lapon.)

mi való nektek. Te, lovacska, ugy látom, még nem jártál Budapesten, ahol az én gimnazista bátyám iskolába jár . . .

— Van eszem, hogy nem megyek oda. Csak nem kívánod hogy én is gimnazista legyek? De hát aztán mi volna, ha ott jártam volna?

— Akkor ismernéd az ujmódi labdázást, amelyet az én gimnazista bátyám ott tanult. Az ám a valami! Nem kézzel dobják-ütik a labdát, hanem lábbal rugják.

Lett erre nagy éljenzés.

— Ez az igazi! Ezt éppen a mi száunkra találták ki. Mert rugdalózni, no,

ahhoz már értünk. Lássunk hozzá! Hol az a labda?

— Ejnye! Hiszen nincs is labdánk! sajnálkozott Rózsika. Még pedig nagy és kemény labda köllene.

— Hozok én mindjárt, szolt Majminka kisasszony. Terem az itt nálunk elég a fákon.

— Ej, de jó volna itt az én gimnazista bátyámnak és a pajtásainak, akik minduntalan elvesztik a labdájukat!

Majminka kisasszony rövid idő alatt valóban előhozta a nagy labdát. Igazában biz az nem éppen olyan labda volt, hogy a Rózsika gimnazista bátyja szerette volna, ha jól hátba dobják vele, mert ez a fán termő labda egy nagy és kemény kókusz-dió volt; de rugdosni nagyon jól lehetett.

A lovacska mindjárt el is rugta szinte a szomszéd határba.

— Ohó, nem addig van! az szolt Rózsika. A játéknak meg van ám a maga regulája. Két csapatra oszlunk s mindenik csapat egy kapu-félét állit. Mindegyik csapat arra törekszik, hogy a labdát az ellenfél kapuja alatt keresztül rugja s persze mindegyik fél védi a maga kapuját, vissza rugja a közelébe jutott labdát. Az a fél győztes, amelynek sikerült a labdát az ellenfél kapuja alatt keresztül juttatni.

— Ez már derék játék! Nosza rajta! kiálták mind.

Megalakult a két csapat, megindult a multság. Az volt aztán a rugdalózás! (Lásd a képet a 218. lapon.) Aki érte, rugta; és mihamar ugy neki tüzesedtek, hogy aki kit ért, azt rugta hol hátba, hol oldalba, hogy csak ugy puffant. Egyik-másik föl is fordult, amin aztán mind a többi pompásan mulatott.

Már szakadt róluk a verejték, de még egyik fél sem jutott közel a győzelemhez. Nagyon vitézül harczolt, remekül rugdalózott mind a két párt. De az ármányos Krokodilla kisasszony fölkiáltott:

— Háboruban szabad a csel! Fogadok, hogy győzelemhez juttatom a pártomat.

És egyszerre csak mit csinál?

Amint Nyuszi urfi, a szerecsen ficzkó és Elefánt urfi javában küzködnék a labdáért, oda rohan, bekapja a labdát, keresztül szalad az ellenfél kapuján és ott leteszi.

— Ime győztünk! Itt a labda tul a kapun!

Tiltakozott az ellen-tábor.

— Nem érvényes! Csalás volt! Ujra kezdjük!

— Majd ha fagy! szolt Krokodilla kisasszony.

... BEKAPJA A LABDÁT.

Ujra bekapta a labdát és, mint a mókus a zsenge mogyorót, össze roppantotta, jóízűen meg is ette.

Lármáztak, pöröltek, de végre is, ha már nem volt labda, bele nyugodtak, kivált

hogymind a hányan már egészen kifogytak a szuszából. Leheveredtek, nagyot pihentek, mi-közben Rózsika elégedetten mondá:

— Ugy-e bizony, ilyen multságban el nem hájasodtok? De ez még semmi! Mind-

... BIZTOSAN SZÖKKENT ÁT RÓZSIKÁVAL. (Lásd a 221. lapon.)

járt meglátjuk, ki a legény a talpán. Már eleget pihentünk, tehát most róka-vadászatot rendezünk.

— De hol a róka? kérdé Oroszlán ur.

— Aki legjobban tud futni, azt nevezük ki rókának.

— Akkor én leszek a róka! szólt a lovacska.

— O persze! kiáltá Nyuszi urfi. Róka csak én lehetek, mert úgy mint én, senki sem fut.

— Jól van, legyen Nyuszi a róka, döntött Rózsika. De még kopók is köllenének, akik csaholva kergessék. Hol vegyük?

— Vannak nekem vig öcsikéim, szolt Krokodilla kisasszony. Ők elvállalják a kopó szerepét.

— Nagyon helyes. De én lovagolni fogok. Ki vesz a hátára?

A lovacska rögtön jelentkezett, hogy hiszen ő éppen arra való. De a gavallér Oroszlán ur közbe lépett:

— Ne vedd zokon lovacska barátom, de itt én vagyok az első; nem engedhetem másnak a szerencsét és tisztességet, hogy a kedves Rózsikát a hátára vegye. Én leszek az ő paripája.

Ebben megegyeztek szépen. A krokodilus-sihederek hamar elő kerültek és úgy csattogtatták a fogukat, akkora lármát csaptak, hogy akár milyen kopó-falka sem különbet. Nyuszi-róka vagy harmincz lépéssel előbbre foglalt állást.

— Addig az erdőig futok, mondá. Ha odáig el nem értek, akkor én győztem.

— Jól van, szolt Rózsika. Most hát: egy!... kettő!... hajrá!

Eliramodott Nyuszi, utána vig hajszával a többi. De kevés reményök lehetett hogy elfogják, mert futni Nyuszi remekül tudott. Maczkó bácsi azonban diadalmasan kiáltá:

— Haha! Mégis elfogjuk! Rókának nem elég ravasz Nyuszi urfi. A pataknak fut neki, ott nem jut át és lefűleljük.

Hallotta Nyuszi is, de csak futott és hátra szolt:

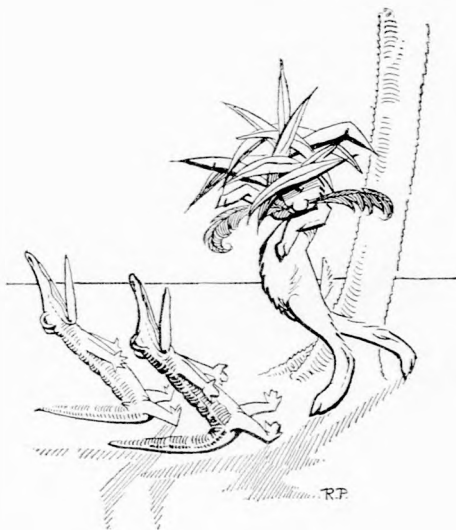
— Mindjárt meglátjuk ki nevet a végén!

S hatalmas szökkenéssel átugrotta a patakot. Ejnye no! Most már utána köll menni. Pedig nincs ám hid!

A lovacska nagyot ugrott; de bizony jó szerencse, hogy Rózsika nem őt választotta meg paripájának, mert a lovacska a vízbe pottyant, úgy köllött kiusznia. Krokodilla-kisasszony nem ijedt meg a

viztől, jól tudott uszni, de a hátán a szerencsen ficzkónak megázott a bugyogója; Maczkó bácsi szintén átuszott, boszusan szuszogva ugyan, mert nem szerette, hogy lueskos lett a bundája. A hátán ülő Majminka kisasszony pedig ugyancsak sikoltzott a hideg fürdőtől. De Oroszlán ur biztosan és baj nélkül szökkent át Rózsikával. (Lásd a képet a 220. lapon.)

No, egyik így, másik úgy: végre mégis

... TORZONBORZ SZÖRNYETEG TOPPANT ELÉJÖK.

(Lásd a 222. lapon.)

átjutott valamennyi valahogy. Igen ám, csak hogy ezalatt Nyuszi urfi már egér-utat nyert, nyomába sem értek többé, szépen eljutott az erdőbe s ott meglapulva hallgatta, amint a megérkezett kompánia lihegett, de hetvenkedett:

— Ha tovább tart a futás, mégis elfogtuk volna.

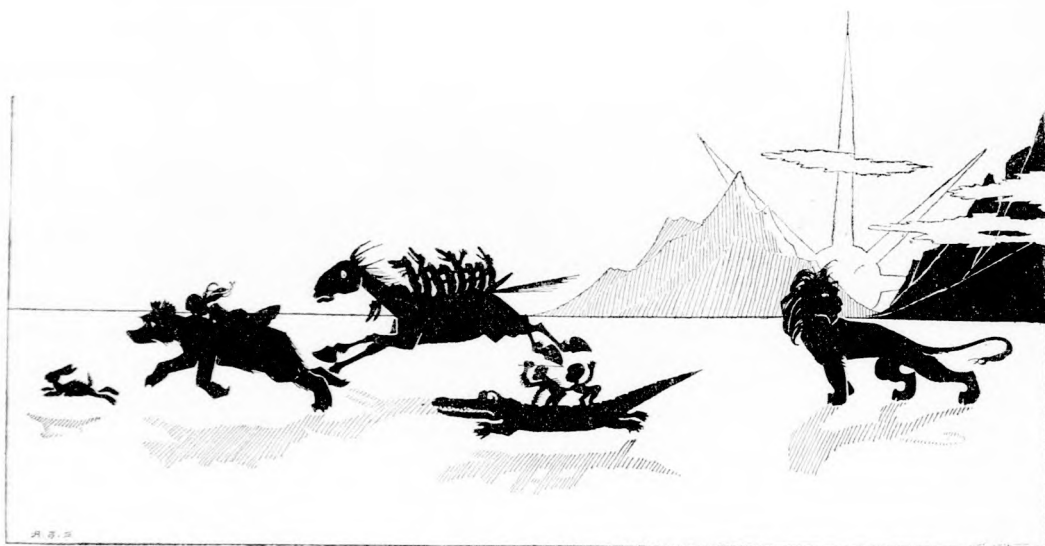
Egyszerre csak két krokodilus-kölyök, amint erre-arra szimatolgatott, majd fölfor-

dult ijedtében. Egy rettenetes torzonborz szörnyeteg toppant eléjük. (Lásd a képet a 221. lapon).

— Jó, hogy ide jöttetek, épp ebédet keresek! Én vagyok az erdő réme, mind megeszlek ma ebédre!

Visítva futott el a két krokodilus-kölyök.

— Jaj, végünk van! Jaj, itt az erdő réme! Tüstént fölfal mindnyájunkat! Jaj, jaj, fussunk mind halálíg!

— ÉN MARADOK LEGHÁTUL.

No de futottak is! A kisebbek fölkapaszkodtak a nagyobbakra. Rózsika pedig Maczkó bácsinak a hátára, mert a hős Oroszlán ur így szólt:

— Én maradok leghátul. Szemébe nézek annak a rémnek.

A többiek csak futottak s ekkor vették észre, hogy újra Nyuszi urfi jár legelől. Ő ért be elsőnek oda, ahonnan kiindultak

és nevetve fogadta a kompániát, mely a fáradtságtól félholtan dőlt a földre.

— No's, most már még egyszer akkora darabon futottunk, mégsem értetek utól! szólt Nyuszi nagy-diadalmasan. Pedig most ugyan iparkodtatok halálos félelmetekben az erdő rémétől, aki uri magam voltam.

Nevettek is, röstelkedtek is. Oroszlán ur pedig így szólt:

volna
det!
letter

—
Hát
hájas
tok é

—
ujra,
Me
haza.

A
jutalon

For
képpel.

ME

A
mában

Róka

He l
sne é
Kornél
lós, Er
Erzsika
Gizella
iluska,

— Hallod-e, Nyuszi, ha Rózsika itt nem volna, meghuznám azt a hosszú tapsi füledet! No de így is jól van. Egészen karcus lettem ebben a sok fárasztó játékban.

— Ugy-e? szolt Rózsika elégedetten. Hát így folytassátok szépen, akkor el nem hájasodtok, hanem egészségben, vigan fogtok élni boldogan.

— Köszönjük az okos leczkét! S jöjj el újra, nem sokára!

Meg is ígérte Rózsika s elégedetten tért haza.

REJTETT KÖZMONDÁS.

- 2, 4, 19, 18, 5, 8 = női név
 11, 5, 18 = régi vadász szerszám
 14, 1, 20, 12, 3, 10, 7, 8, 9, 12 = a »Kis Lap« egy elbeszélésének a czime
 6, 2, 13 = tagadó szó
 17, 16, 20 = híres magyar költő szülő-helye
 15, 8 = tüzelésre, faragásra használják
 1—20 = nagyon igaz régi közmondás.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi.“

Fordította MÓKA bácsi. Hat szín-nyomatu képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 12-ik számában közölt rejtett állatnevek megfejtése:

Róka, farkas, csiga, vércse, teve, medve.

Helyesen fejtették meg: Gyika Marianna és Alice, Mérai Linike és Margit, Follinus Kornél, Sándorffy Dezső, Hollós László, Láng Miklós, Erdős Gabriella, Marosán Adorján, Gutman Erzsike, Németh Endre (részben), Szüts Ilonka és Gizella, Weisskopf Aranka, Elza és Lenke, Grün Iluska, Jurenák Gizi, Boros Margit, Stern Jolán és

Birike, Koller Sárika, Brenner Mariska és Pista, Rozsnyay Sárika és Lilike, Smialovszky Marietta, Ehrenfeld Rezsinke, Lengyel Margit és Kálmán, Berényi Erzsike és Margitka, Neoschil Antal, Kövesi Jenő, Hirsch Olga, Glück Margit, Probstner Anatol, Hauer Dóra és Ernő, Balogh Ernő, Komlós Andor és Tibor, Szent-Iványi Ella és Marianna, Leipniker Iduska és Mátyás, Thaly Florence, Rácz Margit és testvérei, Kováts Márta és Gyula, Vámosy Loránt, Dírner György, Vidor Ilonka, Deutsch József, Romeiser Márta, Jolán és Laczi, Bayer Anti, Kontúr Noémi, Kéler Irén, Térfy Marianna, Forster Jolán, Sohár Gizella, Hubay Katinka, Ljubibratic Lolika, Lakner Margit, Radnai István, Boros Emike, Kaiser Margit, Andriská Idus, Lipsitz Ernő, Radó István, Klár Anna és Vera, Csanak Géza, Herczeg Ilona, Péterfy Vilma, Preisach Frida, Ehrenfeld Irénke és Sárika, Geszner Olga, Schön Ilona, Goldstücker Teréz, Pap Lili, Kalmár Endre, Szántó Olga és Ernő, Izsák Erzsike és Zsiga, Medveczky Gyurika és Sándorka, Kárpáti Sándor, Zolti és Béluska (Kinek az írása? F. b.), Scherz Blanka és Rudi, Giller Zoltán, Aninger László, Sier Frigyes, Meskó Barna, Nagy Lenke és Ernő, Mäder Hedvig és Emma (részben), Fürst Sárika és Magda, Mihályffy Olga, Berg testvérek, Szilágyi Ernő, Könyöki Ilona, Kazy Livia, Hacker Irén és Józsi, Helle Pista (a te írásod? F. b.) Hajnik Miklós és Pali, Kendi Mariska, Kiss Margit, ifj. Jurcsek Viktorka, Graefl Márta és Paula, Oltványi Paula, Háry Irén és Juliska, Kövér Margitka, Wildner Teréz, Drucker Alice, Csetényi Erzsike, Herzog Dóra és Vilma, Schröder Etelka és Radó, Vajda Anna és László, Zombory Böske, Badies Gizella, Schara Szerike, Kis-terencei községi elemi népiskola növendékei, Wirth Margit és Sári, Szabó Sándor, Weiszberger Teri és Anikó, Sámuel Ferike, Barna Kornél, Makó Endre, Benkó Micza és Iván, Dapsy Klementina, Mikoss Annus, Kazy Péter, Schleiminger Pista, Vizmathy Bertuska, Pfeifer Mariska és Leonie, Fekete Kálmán, Vész Andrea, Hevesy Bella, Kemény Géza, Schwarcz Bözsike és Iduska, Kossaczky Gyula, Zakariás Sándor és Pista, Wurm Betty, Seyler Ilonka, Károly és Lajos, Endreffy Jenny, Váradi László, Kováts Bella és Géza, Kövér Miczi, Schiffkorn Kornélka, Kopácsy Antal és Veronka, Endrődy László, Nékám Ervin, Naschitz Gyuri, Frank Jolán és Irén, Péterfy Vilma, Schönstein Mariska, Sturz Gyula, Fényes Ilonka, Schödl Ervin.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett Aninger László, Balassa-Gyarmaton, kinek a jutalom-könyvet (»Robinson Crusoe élete és kalandjai«, átdolgozta Donászy Ferencz, hat szín-nyomatu képpel és számos szöveg-rajzzal, díszes kötésben), a kiadó-hivatal megküldi.

A »KIS LAP« LVIII. köt 11-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Herzog Dóra és Vilma, Vajda Anna és László, Rombay Lili (részben), Berg testvérek, Kováts Bella és Géza, Bognár György, Mikoss Annus, Hirman Gyula.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Korchmáros Béla. Rövid-, vagy közel-látás már a te korodban is fordul elő. Azért jól fogod tenni, ha szemeidet szak-értő orvossal vizsgáltatod meg. Az régi babona, hogy a szem-üveg elrontja a szemet. Ellenkezőleg: egyes esetekben épp az üveg leghathatósabb orvos-szere a gyöngye látásnak. Persze: esetje válogatja. — **Schifkorn Kornélka.** Azzal bizony nem igen sokan dicsekedhetnek, hogy osztályaikban végig ők az elsők. Ne is lankadjon buzgalmad. Teljesen rászorgáltál, hogy szorgalmadat jó mamád a *Kis Lappal* jutalmazta meg. — **Zakariás testvérek.** Hogy is jutott esetekbe az a gondolat, hogy én neheztelek rátok? Sőt inkább, soraitok igen kedvesen hatottak rám. Csak épp azt tudakoltam tőletek: mikép van az, hogy épp az ágyban-fekvő folytatja és fejezi be az egészségesnek a levelét? Hogy a megfejtők sorában nevetek nem foglaltatik, nyilván onnan van, hogy írástok valamikép elsikkadt, ami bizony annyi levél közt (egy-egy nap százával is érkezik) még a legnagyobb óvatosság mellett is elő szokott fordulni. Örvendő tudomásul veszem, hogy te Sándor, súlyos bajodból szerencsésen fölépültél. Nyugtassátok meg a ti édes jó mamátokat is, akit szívből köszöntök. — **Kövér Miczi.** Abba az intézetbe szabad-e járni lapnak, nem tudom. Rendesen elzárják előle a kaput, mint p. o. a frohsdorfi intézetben is. De magyarhoni klastromok még eddig nem támasztottak ellenében nehézséget. A kedves meghívást nagyon köszönöm. Mert jól esnek ám egy kis falusi levegő, főképen szíves jó emberek társaságában. De csak remélhetek. Hogy be is válik-e reményesem: ezzel nem biztathatom magamat. De azért kizárva nincsen. — **Pichler Istvánka.** Kivánságodnak a kiadó-hivatal eleget fog tenni. Örömmel sorozlak be téged is a *Kis Lap* zászlaja alá. — **Wurm Betty.** Annak az írója nem akar megnevezkedni. De kedves elégtételre szolgál, hogy munkáskája megtetszett neked is. Ma-holnap bizony »régi olvasóm« leszel te is. — **Endreffy Jenný.** Rejtvényedet besoroztam. — **Szeles Adélka.** Szabatos a rejtvény, de nagyon is könnyű. Sz. Adrienne Párisban lakik. Fordulj térti lev. lappal a kiadó-hivatalhoz, amely bővebb címét örömezt közli veled. Ha egyszer néhány napra oda lerándulok, meglátogatlak. — **Melezer Erzsébet.** Kedvesen esik, hogy az elbeszélés neked is tetszik. Sok ezred-magaddal vagy így. — **Deutsch József.** Egy hét alatt írás meg nem javulhat. De kellemes tudomásul veszem, hogy ez-uttal az írásod rendes. — **Radó István.** Megjelen. — **Csanak Géza.**

Közlöm. — **Girardi Gyöngyike.** Ha mostanában történt s az előadás vonzó, szívesen. — **Schröder testv.** Milyen pompás lehet nálatok nyaralni! S bizonyára a tél is bőven ontja ott az ő örömeit. És itt vagytok előttem s mégsem láthatlak, olyan piczire szorultak az alakok! — **Badies Gizella.** Már téged is abba a bizonyos »secessió« irányba ragad rajzolás ügyesség? Kék hattyuk zöld vizen! De hát láttam már én piros gyöngy-virágot is egy zöld szerencsén lánynak a kezében. Persze, azt is csak pingálva. — **Brutsy Pál.** Bizonyára azt is kirongyolott papírosra hanyagul irtad, mint a jelenvalót. Ezért is nem jelent meg. — **Ehrenfeld testv.** Az egyformán szorgalmasok közt csak a szerencse dönthet. A kisorsolásra azonban csak a szorgalmatok tarthatnak számot. — **Fiáth Pál.** Nem igen tudok hét éves fiúcskát, aki oly határozott s szép betűt vessen, mint te. Örvendve látlak kis olvasóim nagy seregében téged is. — **Erdődy László.** A 8-on szanaszét hányt betűk vadonában nem bírtam eligazodni. Nem telne tőled rendesebb írás is? — **Giller.** Jók: de más alakban ugyan-ezen szók már elő fordultak. — **B. T. S.** Enyhécske biz' az, de a többi között elsurran. — **Schwarz Bözsike és Iduska.** Helyesen van. Majd sora kerül ennek is. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

őhajtana folytatni *Szűts* Loránd (Budapest, Nagy János-u. 1/a) *Selevér* Györggyel. — *Ybl* Iduska (Csesztve, u. p. Balassa-Gyarmat) *Sziklay* Verával s kéri e végett ennek lakcímét.

KIS ÉRTESÍTŐ.

Az Állatvilág pillanati fényképekben. Ez a czime egy gyönyörű képes könyvnek, mely füzetekben kerül a könyv-piaczra. A legérdekesebb idegen állatokat mutatja be pillanatnyi fotografiai fölvételben. A munka vagy 200 állatot mutat be nagy alakban. Minden állat csupa élet. Gyönyörködhetik látásukban gyermek és felnőtt. A munka 16 füzetben jelen meg. Kéthetenként egy-egy füzet kerül közre. A szép képek becsét növeli az élvezetes magyarázat. A gyönyörű kiállítású könyv Lampel Róbert (Wodianer F. és fiai) kiadása. Egy füzet ára 60 fillér.

JÓ SZÍV.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek: *Szilágyi* Ernő és Gyurka 1 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.